

VERTRAAGD STILLEVEN

Dorien De Vylder

VERTRAAGD STILLEVEN

gedichten

HET NULPUNT

Je zit hier al altijd.

Je graaft niet, laat geen sporen
na, verlegt geen steen.

Je knijpt je ogen tot spleetjes
wanneer het zand oprukt

en duwt de zon omhoog.

VROEGSTE HERINNERING

Je zit hier zolang je je kan herinneren.
Al je herinneringen lijken op elkaar.

Als je je verroert, voel je ze
schuren in je liezen.

IRRIGATIESYSTEEM

Enkel het deinen van de vlakte.
Of gluren kinderoogen vanachter
duinen op de achtergrond?

Het komt niet in je op met zwerfkeien
salaam te leggen, een pad, een oversteekplaats.
Je laat de stenen stenen.

Al stroomt onder deze droge grond
water, zolang je het niet naar boven haalt,
groeit hier niets.

FATA MORGANA

In de verte meen je een houten trein
te onderscheiden. Kleine mensen ruziën over wie mag
besturen wat nooit in beweging komt.

Eén kind denkt er het zijne van, ziet een rood paard
op een veer, kruipt erop, het buigt heen
gaat niet vooruit, maar beweegt.

De kleine mensen stormen erop af, duwen het,
duwen het kind eraf. Een man zet het naast zich
op de bank. Fijne korrels glijden van hand tot hand.

ONONTKOOMBAAR

Je hoopt wat op, geeft gestalte
aan wat je graag wilt: een kasteel, een samenleving.
En als je zand een vorm geeft, zijn schaduw ook.

Op je eigen schaduw heb je geen vat.
De gedaante platstrijken: onmogelijk.

HOELANG

Een grijzige ezel staat in dit schrale landschap.
Je kunt zijn ribben tellen
maar hij slaat tevreden met zijn staart.

Wie is hier het langst: het dier of jij?